

آموزه های قرآن و سنت در بیان قدس؛ خاستگاه وحدت

آموزه های قرآن و سنت در بیان قدس؛ خاستگاه وحدت

عبدالغفور جامی رودی [1]

توفیق جامی رودی [2]

چکیده:

همه مناطق کره زمین از جهت انتساب به آفریدگارشان از صیغه ای قدسی برخوردارند. با این حال، در قرآن فقط یک سرزمین را مقدس دانسته و مناطق گوناگون آن، مبارک خوانده شده است. «البته صفت مبارک در یک مورد دیگر نیز برای کعبه بکار رفته است. سرزمین مقدس فلسطین به همراه بخشی از شام یا همه منطقه شامات، مهد پیامبران و سرزمین موعود بنی اسرائیل بوده است. واژه «طور» و گاه، «ارض» به سرزمین مورد نظر اشاره دارند. این سرزمین در قرآن به صورت هایی چون: «مُذَبَّحٌ صِدْقٌ» به معنای جایگاه صدق و راستی و «رَبْوَةٌ ذَاتُ قَرَارٍ وَمَعِينٌ» به معنای سرزمین مرتفع دارای امنیّت و دارای آب و هم چنین سرزمین مبارک، سرزمین مقدس و مکان قریب نیز وصف شده است. تقدس این سرزمین از نگاه پیامبران یهود، نه از خاک و نژاد آن بلکه از وحدت مردم آن با خداوند نشأت می گیرد که مالکیت الهی بر آن نیز تابعی از این اصل است. سرزمینی که پیامبرانی چون ابراهیم (ع)، یعقوب (ع)، موسی (ع) و عیسی (ع) در آن سکنی گزیده و باد در آن جا به دست سلیمان (ع) تسخیر گشته است. عزیر پیامبر در آن جا به خواب (مرگ) مدساله فرورفته است و معراج رسول اکرم (ص) از سرزمین مکه به مسجدالاقصی در این سرزمین رخ داده است. این پژوهش در نظر دارد جایگاه سرزمین قدس را از نظر قرآن و سنت بررسی نموده و سپس به سقوط اسرائیل با توجه به وعده قرآن اشاره ای داشته باشد.

کلید واژه ها: بنی اسرائیل، پیامبران، حدیث، فلسطین، قرآن، قدس.

[1] - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دبیرآموزش و پرورش شهرستان خواف.

[2] - دانشجوی کارشناسی فرش دانشگاه بیرجند.